BLOC-NOTES

Teorie şi realitate

Campionatul naţional al juniorilor

Intr'un moment în care forurile superioare de conducere şi orientare generală a sportului românesc cristalizează într'un proect de regulament reforme chemate să deschidă drum elementului etnic românese în toate ramurile sportive, o comisie centrală a federaţiei noastre de football a ţinut o desbatere, ale cărei rezultate le-am publicat eri.

S'a hotărît, anume, organizarea unui campionat naţional al juniorilor, — primului campionat naţional pentru juniori.

Ne vom ocupa cu toată atenţiunea de realizarea cât mai desăvârşită a frumosului proect întocmit de comisia juniorilor — în sânul căreia se află omul de mare, de verificată pricepere care este d. Costel Rădulescu.

Pentru moment, pentru început, ne grăbim, odată cu elogiul anticipat cu care creditäm comisia juniorilor, să cerem forurilor conducătoare ale footballului românese toată grija şi toată consideraţia pentru înfăptuirea acestei competiţiuni.

Campionatul juniorilor pretinde sacrificii băneşti, lipsă de patimă şi mai ales interes din partea ligilor şi districtelor.

Aci trebuie să vegheze cu deosebire centrul, pentrucă foarte repetate au fost cazurile în cari o iniţiativă pornită dela centru a fost desconsiderată dela periferie. Or, fără aportul entuziast al districtelor, campionatul naţional se va restrânge la o întrecere între câteva districte şi va avea ecoul, insuficient, al «Cupei Unirea».

Restricţiunilor preconizate de U. F. S. R. federaţia de football trebuie să le opună reforme apropiate de realitate şi bine intenţionate, cum este, desigur, această competiţiune pentru afirmarea elementului etnic românese, prin ridicarea juniorilor din massa populaţiunei majoritare.

ŞT. RADU

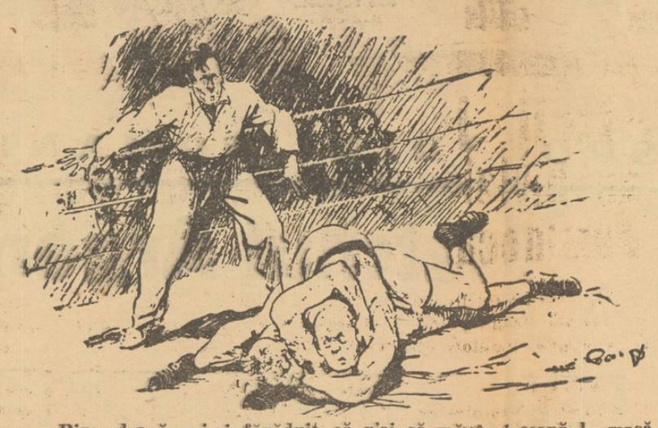

— Bine, dragă, mi-ai făgăduit că n'ai să mănânci ceapă la masă şi mi-ai făcut-o...

culisele

Zilele trecute a avut loc la Geneva matchul dintre Maurice Holtzer şi Maurice Dubois, pentru campionatul mondial la categoria până.

Ca înaintea oricărui match de mare anvergură, ziarele s'au ocupat intens de acest match, răsucindu-l pe toate faţetele, comentând valoarea combatanţilor şi încheind, bine'nţeles, întregul pomelnic de obişnuitul pronostic «raţional».

Cum discuţiile acestea în jurul matchului constituesc în fond cea mai eficace reclamă, întâlnirea dintre Holtzer şi Dubois a atras un public destul de numeros, totalizând astfel o frumuşică reţetă.

*

Neţinând seama nici de acei cari prevedeau victoria lui Holtzer, nici de acei cari ţi acordau încrederea lui Dubois, cei doi combatanţi au terminat la egalitate.

Verdictul — deşi era dat de un juriu — nu a provocat nici un fel de nemulţumire. Cu alte cuvinte, un rezultat care a mulţumit pe toată lumea. Nimeni nu a plecat supărat.

Dar la sfârşitul reuniunii, cei doi boxeuri au avut o surpriză foarte neplăcută.

După ce timp de 15 reprize şi-au împărţit frăţeşte pumnii, după ce juriul le-a împărţit pe din două victoria, au coborât depe ring cu intenţia să-şi împartă şi gologanii cari li se cuveneau.

Spre marea lor surprindere însă, organizatorul — care probabil nu a mai aşteptat nici... rezultatul — a binevoit să dispară cu banii, luând în acelaş timp, ca amintire, şi ceasul lui Dubois.

*

Un gazetar străin făcea justa observaţie că aceşti doi boxeuri, trebuiau să aibă mai mult noroc. Intr'adevăr, Holtzer, pe nemţeşte, înseamnă «de lemn», iar Dubois, acelaş lucru. Cum amândoi au... «bătut în lemn», s'ar fi cuvenit să aibă mai mult noroc. Ceeace din nenorocire, nu s'a întâmplat.

Tragedia mai mare a fost însă cu Dubois. După ce că n'a luat nici o leţcaie, organizatorul i-a şterpelit şi ceasul. Hoţul a avut însă şi un acces de eleganţă, căci nu i-a furat tot ceasul: i-a lăsat lui Dubois meseria de boxeur, care, ca orice meserie, e... brăţară de aur.

Pentru cei doi boxeuri, furtul are doar semnificaţia unei categorisiri: au rămas amândoi în categoria... «până». Decât că nu era misiunea organizatorului să-i lase... în pană.

Rezultă din această peripeţie, că boxul e un sport foarte periculos pentru integritatea celor ce-l practică. Căci deşi matchul Holtzer—Dubois nu a fost un match în care să se desemneze un învingător, totuşi, amândoi au rămas cu... buza umflată.

Astyanax

Ştiţi

cum se selecţionează echipa naţională de football la noi

Nu ştiţi

însă, cum se face selecţiunea în Anglia. Citiţi mâine un interesant reportaj.

caleidoscop

Se cunoaşte marele succes pe care-l înregistrează în toţi anii matchul de vâsle între cele două celebre echipe universitare engleze: Oford şi Cambridge.

Sportivii foarte depărtaţi de Tamisa puteau asculta la radio pe speaker, povestindu-le peripeţiile cursei.

Anul acesta vor avea loc dubla plăcere de a asculta... şi de a vedea. S'a decis transmiterea prin televiziune a întrecerii, şi anume: sosirea.

Rari vor fi însă acei cari vor putea să se folosească de acest lux, căci posturile particulare de televiziune sunt, în realitate, puţin numeroase.

In orice caz aceasta este pentru prima dată, credem noi, că o asemenea iniţiativă este luată — şi mai puţin pentru un match de vâsle.

Duminecа trecută n'a fost o zi favorabilă pentru «Red Star» din Paris.

Jucătorii s'au îmbarcat, pentru a juca la Fives, plini de speranţe, fără să bănuiască că zeii le vor refuza graţia.

Puţin după plecare, convoiul s'a oprit.

Motivul: pană la maşină.

Puţin mai departe... convoiul se opri din nou.

Motivul: pană la maşină.

Aproape de destinaţie... convoiul se opri iarăşi.

Movitul: pană la maşină.

Aceasta ar avea o aparenţă logică, dacă am crede vechiul proverb: *«O nenorocire nu vine niciodată singură»*.

Toate aceste nenorociri aveau însă dreptul de a fi recompensate printr'o victorie.

Dar... parizienii fură învinşi.

Nu există un Dumnezeu sportiv.

BRUHIN, atleticul half centru al lui Ol. Marseille s'a făcut, de câteva ori, culpabil de cumul. Nu numai că este profesionist, în football, dar are, în plin centrul Marsiliei, o prăvălie de cămăşi unde sportivii şi eleganţii marelui port mediteranian îşi dau întâlnire.

Bine înţeles, în magazinul său se găsesc pe lângă cămăşi şi alte accesorii de toaletă.

Deasemenea se vorbeşte şi sport şi uneori şi football. Pe dealtă parte, Bruhin ştie acţiunea eficace pe care o are publicitatea în lumea modernă. Şi nu o neglijează. El nu uită că este footballist.

Şi, în loc să se mulţumească cu lipitul afişelor pe pereţi sau de a publica în jurnalele locale reclamă, el întrebuinţează altă metodă.

Atunci când un mare match trebue să se joace la Marsilia, el anunţă că clienţii săi vor fi gratificaţi, cu condiţia ca ei să cumpere cu o sumă fixă, un bilet de intrare la matchul de Duminica viitoare... iar clienţii se înghesuie... ceeace dovedeşte că ei apreciază nu numai valoarea cumpărăturilor lui Bruhin dar şi prima cu totul particulară care le este oferită.

REPORTAJUL ZILEI

Al Brown a redevenit campion...

...dar decizia judecătorilor este discutabilă...

Trei declaraţii: Al. Brown, Balt. Sangchilli şi Ed. Rabret, membru în juriu

In «Paris-Soir», Paul Olivier semnează un interesant reportaj după matchul Al. Brown—Sangchilli. Dat fiind conţinutul lui, îl publicăm şi în traducere românească:

La bridge este un jucător care se numeşte «mort». In matchul său de eri, Al. Brown a jucat acest rol începând din repriza 13-a.

Acest fapt însă n'a împiedicat ca după calcule savante în care, poate — s'ar pierde muritorii de rând — printre cari şi noi, el să primească decizia.

Este ceva paradoxal şi nu pot înţelege cum un om literalmente sfârşit încă din repriza 12-a, a putut rezista ultimile trei ronduri, numai graţie «ţinerilor», ca apoi să se vadă decretat campion al lumii.

Judecătorii însă au decis altfel. Să le lăsăm lor greaua responsabilitate a acestui verdict nereal. Publicul, marele public, în tot cazul n'a admis soluţia. Şi spunem cu toată convingerea că bine a făcut.

„Provoc pe Al. pentru titlu" declară Sangchilli

Dis de dimineaţă, ne-am dus să facem o vizită adversarului lui Brown, Baltazar Sangchili. L'am găsit la părinţii logodnicei sale, d-ra Margaret Yardis.

Cu o tristeţe vizibilă, Sangchili care-şi lua micul dejun ne-a declarat:

— Decizia de ieri a fost pentru mine o mare decepţie. Mi-a procurat o criză acută de nervi şi seara a fost imposibil să dorm. Tristă seară! Ce vrei? Un titlu care se duce, îţi face grozav de rău... Insă...

— Insă ?...

— Vreau să depun garanţia de 5000 de franci şi să provoc pe Al. pentru titlu. Sper că va fi acceptată şi apoi...

La rândul său, Bellières, managerul spaniolului, intervine:

— Bănuesc că Balthazar merita decizia. Şi nu cred să fiu singurul: la sfârşitul matchului, toţi fotografii au dat năvală la colţul nostru!

«AM CAUTAT SA ATING LIMITA» SPUNE AL. BROWN

După vizita făcută lui Sangchili ne-am dus să interogăm pe noul campion mondial.

Culcat la 1 noaptea, Brown a avut destul timp ca să-şi găsească calmul, aşa că acum judecă foarte senin situaţia. Managerul său Bob Robert asistă la discuţie:

— Brown a fost mai bun timp de 12 reprize, ne spune Robert — şi ca atare ultimile trei reprize nu puteau aduce decizia.

— Am ţinut sau nu limita? ne interpelează Brown. Ei bine eu sunt mulţumit fiindcă de trei ani n'am mai boxat pe o distanţă atât de lungă. Din repriza 13-a n'am căutat decât să-mi protejez ochiul şi să ating limita.

In ceeace priveşte restul, ştiam că nu mai pot pierde.

«DECIZIA E INDISCUTABILA» DECLARA UNUL DIN JUDECATORII MATCHULUI

Odată ce calmul a fost restabilit am putut da de urma d-lui Eduard Rabret, al treilea judecător arbitru, care a binevoit să ne declare:

— Decizia nu suferă nici un fel de discuţie. Brown a avut de partea sa 10 reprize în timp ce Sangchili n'a putut strânge decât 5.

Recunosc că poate să pară anormal când vezi un campion mondial că termină aşa de obosit cum a sfârşit negrul. In ceeace priveşte ţinerile şi loviturile de cap pentru ambii boxeuri se pot găsi numeroase reproşuri. Pentru a evita aceasta n'au existat decât două soluţii: prima, era de a lăsa pe adversari să se bată. A doua, de a descalifica pe ambii boxeuri.

Intre aceste două alternative am preferat pe prima.

«Judecătorul spaniol Casanova mi-a cerut în repriza 12-a, să dau un avertisment lui Brown. Am consultat pe colegul meu belgian Duchêne, care fiind de acord cu mine am găsit că este inoportună cererea spaniolului.

«Au fost deci două voturi contra unu; deaceea am lăsat ca lupta să continue. Repet: DECIZIA NU POATE DA LOC LA NICI UN FEL DE DISCUŢIE.

Un document

Iată — să-l cunoască şi sportivii noştri — pe... inamicul No. 1 al footballului românesc, micul Yves Rimet, nepotelul preşedintelui Fifei, a cărui mână nevinovată a tras la sorţi pentru România, faimoasa echipă a Argentinei.

Dela stânga la dreapta sunt d-nii: Delaunay, Barassi, (iar la masă): de Tessan, Courson şi Dinu Cesianu, ministrul României la Paris; în spatele d-lui Courson sunt d-nii Schricker şi Lotsi.

foiletonul nostru

Ski-uri frânte

VI

de EMIL IENCEK

— Servus Florine.

— Ura, băeţi

— Noroc, noroc

— Mergi sus?

— Da.

— Hai să mergem şi noi.

— Haideţi. Eu beau o ţuică caldă şi o şterg, — îi se adresă Florin, îndreptându-se spre tejghea.

— Stai că terminăm şi noi îndată şi mergem.

Florin sfârşind ceşcuţa cu ţuică achită şi pornind spre uşă le spuse: eu plec, fraţilor. Mergeţi sau mai staţi?

Indată, îndată, mai avem puţin — îi vorbi unul din grup tocmai când chelnerul le adusese o nouă oca de vin fiert.

— Pe unde o apuci Florine? Pe drumu' ăl mare?

— Nu. O iau pe potecă, pe sus, pe drumul ăl vechi. Vreau să mai urc niţel; să mai fac antrenament, că tot mi-am pierdut ziua de azi degeaba. Şi am concursurile de campionat peste patru săptămâni.

— Păi de, dacă vrei să fi as, du-te neicuşorule sănătos, că noi mai stăm puţintel. Noi n'avem nici un concurs, noi nu suntem aşi, mă rog, aşa că... ironiză mucali şi înfierbântat de vin un altul din grupul celor ambalaţi la băutură.

Florin le răspunse cu surâsul lui luminos şi eşi adresându-li-se semnificativ: «servus băeţi, poate vă întâlnesc la întooarcere».

Panta începea să se accentueze chiar din faţa cârciumioarei. Florin urca atent şi cât mai pe dreapa. De sus veneau, în sgomot infernal, zeci de săniuţe. Copii, tineri, fete, cucoane, bătrâni, oameni de toate vârstele, coborau din Poiană chiuind. In câte un viraj se întâmpla ca unele săniuţe să se răstoarne şi atunci chiotele se înteţiau. Chiuiau cei care cădeau, rădeau cu hohote cei sosiţi din urmă, ţipau să li se facă loc, căci în viteza cu care coborau, era foarte greu — imposibil chiar — să stopeze şi nici nu aveau pe unde să ocolească, drumul fiind foarte îngust.

De multe ori, după ce hărmălaia se mai limpezea, ziua de chiote şi ţipete se solda cu câteva serioase cotonogeli, afară de sumedenia de zdrelituri zilnice.

Florin suia încet, leneş. După câteva minute de urcuş părăsi drumeagul şi apucă pe o potecă îngustă, care se afunda printre brazi şi pini. Nu era ţipenie de om. Suia, urmând zigzagurile potecii.

In stânga potecii, în jos, spre drumul pe care îl părăsise, Florin avu înaintea ochilor o minunată panoramă. Nişte cutii de chibrituri, negre, goneau, şerpuind, una după alta, într'o cursă fantastică: săniuţele.

Işi continua drumul fără să întâlnească pe cineva.

Poteca se depărta din ce în ce de drumul mare, abătându-se mult spre vest, în direcţia Cristianului şi a Râşnovului.

Ajuns sus, în luminiş, începu, încet, să-şi monteze ski-urile. Strânse legăturile bine de tot, îşi vârâ mănuşile, înfăcă beţele, îndesă bine şapca pe cap şi o porni cu nădejde în susul unei pante din vârful căreia avea să se lanseze pe un coborâş lung şi şerpuind printre brazi, înfipţi din loc în loc, ca şi când ar fi fost nişte obstacole înadins puse în vederea unui concurs.

Ajuns în coama dealului rămas, privi spre dreapta văii. Ochii ţintiseră ceva şi căutau să deslueşască, prin distanţa destul de mare, ce anume era mogâldeaţa ce se zărea jos, printre brazi. Nu mai stătu nici o clipă şi se năpusti în vale.

Devoră vijelios cele aproape patru sute de metri şi stopă lângă un corp femeiesc, trântit cu faţa în zăpadă. Florin işi scoase skiurile şi o întoarse cu faţa în sus, pe aceea care zăcea în zăpadă. Rămase câteva momente înmărmurit. O doamnă tânără, după părerea lui să fi avut cel mult 35 ani, stătea inertă. Frumoasă şi blondă. Din nas îi cursese sânge, mânjindu-i faţa. Florin o deschiă repede la veston şi vârâ mâna sub el. Ii era teamă să nu fi sosit prea târziu. Corpul era încă destul de cald. Totuşi constată că nu mai avea mult să se răcească de tot. Febril, Florin, îi apucă braţele şi începu să-i facă respiraţie artificială. Acceleră cât putu de mult mişcările. Ii luă obrajii între palme şi începu să-i frece vârtos. Nici un semn! Lui Florin începu să-i fie frică de un desnodământ fatal şi regreta sincer că nu se grăbise. Cu inima strânsă, gândea că ar fi păcat ca această fiinţă atât de delicată să se sfârşească într'un mod atât de tragic.

Işi scoase vestonul, îl întinse la rădăcina unui brad şi o aşează pe tânăra victimă, continuându-şi opera de încălzire. Incepuse să dispereze. Deodată însă pleoapele fine începură să se ridice greoi, desvelind irisul ochilor tulburi, ca treziţi dintr'un vis lung.

Florin, îngenunchiat, o ţinea în braţe pentru a-i oferi mai multe calorii. Ea işi roti ochii miraţi de jur împrejur, ca deşteptată după un narcotic şi se sfii puţin. Apoi, cuprinzând-o iar o moliciune, îi închise la loc, capul căzându-i pe piept.

Florin scoase cu gesturi iuţi, tremurate, din buzunarul dela spate al pantalonului, o sticluţă cu rom. Ii deschise uşor gura.

Urmare în No. de mâine